

‘Ga je me nu opeten?’ vroeg de welp.

‘Natuurlijk niet! Waarom zou ik dat doen?’

‘Omdat Lio mijn broer heeft opgegeten.’

‘Je broer is opgegeten?’ vroeg Duuk vol afschuw.

‘Ja,’ zei hij, ‘er was te weinig voedsel en mama zei dat ik moest vluchten, omdat ze mij anders misschien ook zouden opeten.’

‘Oh,’ zei Duuk, ‘dat wist ik niet. Hoe heet je eigenlijk?’

‘Sumo,’ antwoordde hij, ‘en jij?’

‘Duuk,’ zei Duuk. Sumo kwam een stukje uit de struiken en nu zag Duuk pas dat hij felgroene ogen had. ‘Wat heb je mooie ogen!’

‘Echt? Vind je dat?’ vroeg Sumo verbaasd. ‘Alle wolven uit mijn roedel zeiden dat dat niet hoorde bij een wolf en dat ik daarom geen echte wolf ben.’

‘Ik vind ze juist prachtig!’ zei Duuk.

‘Dankjewel! Waar ga je eigenlijk heen?’

‘Naar de wolvenrots.’

‘Mag ik mee?’ vroeg Sumo enthousiast.

‘Nou, eigenlijk wilde ik...’ hij keek Sumo aan.

Hij zag er hulpeloos uit en Nira had gezegd dat je elke wolf die je tegenkwam moest helpen. Bovendien kon hij toch geen nee zeggen tegen die schattige blik? 'Vooruit dan,' zei hij dus maar.

'Yes! Dankjewel!' riep Sumo en hij sprong vrolijk uit de struiken. Samen liepen ze verder. 'De wolvenrots is toch die kant op?' zei Sumo.

'Weet je dat zeker?' vroeg Duuk.

'Ja, zo goed als, want ons gebied lag hoog in de bergen en vanaf daar kon je de rots zien.'

'Echt? Fijn, dan kunnen we dus nu meteen de goede kant oplopen.' En ze begonnen de berg af te klauteren. Dat ging aardig soepel tot ze bij het steilste stuk aankwamen.

'Wat nu? Moeten we springen?'

'Nee, natuurlijk niet. Dan vallen we allebei op de grond en waarschijnlijk zijn we dan dood. Ik denk dat we het beste naar de andere kant van de berg kunnen lopen, misschien dat daar een minder steil stuk is.' Dus dat deden ze. Maar het pad was heel erg smal